

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní Mgr. Barborou Berkovou ve věci žalobce **M. Š.**, bytem L. 116, L. u R., proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2015, č. j. KUOK 57957/2015, ve věci přestupku,**

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

A. Vymezení věci

Rozhodnutím Magistrátu města Olomouce (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 10. 4. 2015, č. j. SMOL/076427/2015/OARMV/DPD/Při, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se měl dopustit porušením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu tím, že dne 4. 7. 2014 v 17:51 hodin v úseku silnice I/46 u obce Toveř, ve směru jízdy na obec

Týneček, při řízení motorového vozidla tov. zn. Audi, reg. zn. X, nerespektoval svislou dopravní značku B 20a „Nejvyšší dovolená rychlost“ se symbolem „50“ a v úseku její platnosti překročil o 51 km/h nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec, kdy vozidlu byla silničním laserovým rychloměrem naměřena rychlost 105 km/h, tj. při zvážení možné odchylky měřícího zařízení 101 km/h. Žalobci byla za přestupek uložena pokuta ve výši 5.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců od nabytí právní moci rozhodnutí. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

B. Žalobní body

Žalobou doručenou soudu dne 25. 6. 2015 a doplněnou podáním doručeným soudu dne 27. 7. 2015 se žalobce domáhal zrušení ve výroku označeného rozhodnutí, přičemž namítal, že:

- 1) mu nebylo rozhodnutí žalovaného doručeno. Žalovaný doručil rozhodnutí jen jeho zmocněnci, ačkoli tento nebyl dle předložené plné moci k přijímání písemností určených do vlastních rukou zmocněn. Správní orgán tak nerespektoval § 20 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“). Již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně přitom žalobce poukazoval na § 19 odst. 4 s. ř., jenž zakotvuje jeho právo na doručení písemností dle § 72 odst. 1 s. ř., tj. rozhodnutí, jímž mu byly uloženy povinnosti. Nebytí toho, že mu zmocněnec dne 25. 7. 2015 rozhodnutí poskytl, nemohl by je ani předložit soudu;
- 2) v důsledku nedoručení rozhodnutí nebyl poučen o jeho dalších následcích v podobě ztráty řidičského oprávnění, které si za vlastní peníze pořídil, povinnosti odevzdat řidičský průkaz, stanovené v § 94a zákona o silničním provozu, a to pod sankcí pokuty až 30.000 Kč dle § 46 zákona o přestupcích, ani o přidělení bodů v bodovém hodnocení řidiče;
- 3) v rozhodnutí správního orgánu I. stupně je obsaženo pouze poučení o lhůtě dle s. ř., chybí zde poučení obviněného v rozsahu dle § 81 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“);
- 4) v poučení obsaženém v rozhodnutí žalovaného chybí poučení o možnosti podání žaloby a žádosti o odklad výkonu rozhodnutí;
- 5) právní kvalifikace přestupku je v rozporu se zákonem. Ve výroku se uvádí, že žalobce porušil rychlost jízdy, která je specifikována v § 18 zákona o silničním provozu. Správní orgány obou stupňů však uvedly, že porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, za což se nevyslovuje zákaz činnosti.

C. Stanovisko žalovaného

Žalovaný požadoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Poukázal na § 34 odst. 2 s. ř., který ukládá správnímu orgánu doručovat písemnosti zástupci účastníka. Poučení v rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně obsahovala náležitosti uvedené v § 68 odst. 5 s. ř. Nedůvodná je dle žalovaného i námitka nesprávné právní kvalifikace, neboť v posuzované věci žalobce nepřekročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou v § 18 zákona o silničním provozu, nýbrž rychlost stanovenou dopravním značením (značkou B 20a).

D. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného, tj. ke dni 19. 8. 2014 (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.

D.1 Námitka nedoručení rozhodnutí žalobci

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce byl ve správním řízení zastoupen zmocněncem A. P.. Z obsahu plné moci (č. I. 10 správního spisu) vyplývá, že žalobce zmocnil A. P., aby za něj vykonával veškeré úkony a přijímal doručované písemnosti *kromě písemností určených do vlastních rukou zmocnítele*. Dále z obsahu správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně doručoval rozhodnutí ze dne 10. 4. 2015 pouze zmocněnci žalobce (převzal 4. 5. 2015), následně výzvu k odstranění vad odvolání žalobci i jeho zmocněnci (oba převzali dne 8. 6. 2015), a dále že žalovaný zaslal žalobou napadené rozhodnutí toliko zmocněnci žalobce (převzal dne 23. 6. 2015). Žaloba byla soudu doručena dne 25. 6. 2015, přičemž ji podal žalobce osobně.

Podle § 19 odst. 4 s. ř. se do vlastních rukou adresáta doručují písemnosti podle § 59, § 72 odst. 1, písemnosti, o nichž tak stanoví zvláštní zákon, a jiné písemnosti, nařídí-li to oprávněná úřední osoba. Podle § 72 odst. 1 věty první s. ř. se rozhodnutí účastníkům oznamuje doručením stejnopisu písemného vyhotovení do vlastních rukou nebo ústním vyhlášením.

Podle § 33 odst. 2 písm. a) s. ř. může být zmocnění uděleno k určitému úkonu, skupině úkonů nebo pro určitou část řízení.

Podle § 34 odst. 2 s. ř. s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak.

V první řadě je nutné vytknout správnímu orgánu I. stupně, že při doručování písemností vystupoval zcela nekonzistentně a nelogicky, neboť zatímco rozhodnutí ve věci samé, tj. písemnost, která má být dle § 72 odst. 1 s. ř. doručována do vlastních rukou, doručoval i přes výslovnou výlukou v plné moci zmocněnci žalobce, následně výzvu k odstranění vad odvolání, tj. písemnost, u níž není doručení do vlastních rukou vyžadováno, doručoval jak žalobci, tak jeho zmocněnci. Dále krajský soud uvádí, že se neztotožňuje ani s názorem žalovaného, že citovaný § 34 odst. 2 s. ř. přikazuje správnímu orgánu doručovat písemnosti zástupci vždy bez ohledu na to, jaký rozsah zmocnění z obsahu plné moci předložené správnímu orgánu vyplývá. V posuzované věci žalobce zcela jednoznačně omezil rozsah zmocnění ve smyslu § 33 odst. 2 písm. a) s. ř. tak, že se zmocnění nevztahuje na doručování písemností určených do vlastních rukou. Omezení rozsahu plné moci ve smyslu § 33 odst. 2 písm. a) s. ř. lze pak bezpochyby formulovat jak pozitivně,

tj. vymezením úkonů, k nimž je zmocněnec oprávněn, tak negativním výčtem, tedy lze v plné moci vymezit úkony, na něž se zmocnění nevztahuje s tím, že ke všem ostatním úkonům v řízení je zástupce zmocněn (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2015, č. j. 8 As 180/2014-45, dostupný na www.nssoud.cz). Ustanovení § 34 odst. 2 s. ř. na uvedené skutečnosti nemůže nic změnit, neboť toliko uvádí, ve kterých případech je nezbytné doručovat písemnosti i zastoupenému, bez ohledu na existenci zastoupení.

Žalovaný tedy dle závěru krajského soudu pochybil, když žalobou napadené rozhodnutí nedoručoval žalobci, nýbrž toliko jeho zmocněnci, který však k přebírání písemností určených do vlastních rukou adresáta nebyl zmocněn.

Uvedená skutečnost však přesto nemůže dle závěru krajského soudu vést k závěru o důvodnosti žaloby a nutnosti zrušení napadeného rozhodnutí, neboť v posuzované věci byla tzv. materiální funkce doručení, tj. seznámení se s obsahem napadeného rozhodnutí, zřetelně naplněna. Odmítání formalistického přístupu k doručování a zdůraznění významu naplnění zmíněné materiální funkce doručení je obsahem již dlouhodobé a zcela konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, která akcentuje, že důvodem existence právní úpravy doručení je jistě mimo jiné i potřeba zabezpečit, aby si doručující správní orgány či soudy mohly být jisty, že se písemnost dostala do rukou adresáta (viz např. rozsudek ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007 - 118, publikovaný pod č. 1838/2009 Sb. NSS, rozsudek ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 Afs 148/2008 - 73, či rozsudek ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 As 90/2010 - 95, a v jeho rámci další citovaná judikatura). Je-li totiž adresát s obsahem písemnosti obeznámen, potom otázka, zda bylo doručení vykonáno předepsaným způsobem, nemá význam. Jelikož v posuzované věci žalobce osobně podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného již dva dny poté, co bylo toto rozhodnutí doručeno jeho zmocněnci A. P., a sám uvedl, že mu zmocněnec napadené rozhodnutí předal, nemohl být nedoručením rozhodnutí ze strany správního orgánu nijak krácen na svých právech.

Stejně závěry platí i pro nedoručení rozhodnutí správním orgánem I. stupně, neboť i toto napadl žalobce včasným odvoláním, které následně doplnil o zcela konkrétní odvolací důvody, tudíž se zjevně s obsahem rozhodnutí správního orgánu I. stupně seznámil.

Námítka je proto nedůvodná.

D.2 Námítka absence poučení o následcích rozhodnutí

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že správní orgán I. stupně i žalovaný v závěru svých rozhodnutí poučili žalobce o tom, jaké právní důsledky má předmětné rozhodnutí o přestupku, a to jednak o povinnosti odevzdat do 5 pracovních dnů řidičský průkaz dle § 94a odst. 1 zákona o silničním provozu, dále o právu žádat dle § 14 odst. 3 zákona o přestupcích o upuštění od výkonu zbývajících částí sankce zákazu činnosti po uplynutí poloviny doby této sankce, a dále i o tom, co musí

žalobce učinit dle § 102 odst. 1 zákona o silničním provozu, bude-li chtít po vykonání sankce opětovně řídit motorové vozidlo.

S ohledem na skutečnost, že obě rozhodnutí se do dispoziční sféry žalobce zjevně dostala, jak je uvedeno výše, dostalo se mu tím i předmětných poučení.

Poučení o přidělení bodů v bodovém hodnocení řidiče není povinnou náležitostí rozhodnutí o přestupku dle zákona o přestupcích, ani dle zákona o silničním provozu, ostatně ani být nemůže, neboť dle § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu provede záznam v registru řidičů příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností teprve následně, a to do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno rozhodnutí o uložení sankce za přestupek. Tentýž úřad dle § 123b odst. 5 zákona o silničním provozu vydá kdykoli na žádost řidiče výpis z registru řidičů o jeho záznamech bodového hodnocení.

Námítka je proto nedůvodná.

D.3 Námítka absence poučení dle § 81 zákona o přestupcích v rozhodnutí správního orgánu I. stupně

Rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsahuje následující poučení: *„Proti tomuto rozhodnutí je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho oznámení, a to ke Krajskému úřadu Olomouckého kraje, podáním učiněným cestou Magistrátu města Olomouce. Odvolání včas podané má odkladný účinek.“*

Citovaný text poučení je dle názoru krajského soudu plně v souladu s § 68 odst. 5 s. ř., který se podpůrně (subsidiárně) na řízení o přestupcích vztahuje dle § 51 zákona o přestupcích, neboť zákon o přestupcích vlastní úpravu obsahových náležitostí poučení postrádá. Správní orgán I. stupně tedy zcela v souladu s § 68 odst. 5 s. ř. poučil žalobce o tom, že proti jeho rozhodnutí je přípustný opravný prostředek, jenž se nazývá „odvolání“, v jaké lhůtě a u kterého orgánu je možné jej podat, od kterého dne se tato lhůta počíná a který správní orgán o odvolání rozhoduje. Nad rámec povinného poučení ještě správní orgán žalobci sdělil, že včas podané odvolání má odkladný účinek (§ 68 odst. 6 s. ř. přitom příkazuje poučit účastníka o odkladném účinku pouze tehdy, je-li tento vyloučen, což v přestupkovém řízení není možné dle § 81 odst. 5 zákona o přestupcích).

Ustanovení § 81 zákona o přestupcích modifikuje rozsah obecného práva podat odvolání dle jednotlivých kategorií účastníků řízení o přestupku. Pojednává tak o zákonném zástupci mladistvého a orgánu sociálně-právní ochrany dětí (§ 81 odst. 1), poškozeném (§ 81 odst. 2), vlastníku zabrané věci (§ 81 odst. 3) či navrhovateli u přestupků, které lze projednat jen na návrh (§ 81 odst. 4). S ohledem na skutečnost, že se v posuzované věci žádný ze zmiňovaných účastníků nevyskytoval, bylo zcela logické, že poučení o opravném prostředku v rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo vůči uvedeným osobám směřováno. Poučení bylo adresováno žalobci, jakožto jedinému účastníku předmětného řízení, který je oprávněn brojít proti rozhodnutí v plném rozsahu, přičemž veškeré obligatorní

náležitosti poučení obsahovalo. Žalobce se poučením zjevně řídil, neboť odvolání ve lhůtě podal.

Námitka je proto nedůvodná.

D.4 Námitka absence poučení o právu podat žalobu a poučení dle § 83 zákona o přestupcích v rozhodnutí žalovaného

Rozhodnutí žalovaného obsahuje následující poučení: „*Proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu se podle § 91 odst. 1 správního řádu nelze dále odvolat.*“

Stejně jako v případě poučení prvostupňového orgánu, je citovaný text poučení žalovaného dle krajského soudu plně v souladu s § 68 odst. 5 s. ř., neboť obsahuje sdělení o nemožnosti podání dalších řádných opravných prostředků, a to včetně zákonného ustanovení, z něhož tato skutečnost vyplývá.

Ze zákona o přestupcích ani ze správního řádu však nevyplývá povinnost správního orgánu poučit účastníka řízení o všech dalších alternativních právních krocích, kterých může využít, tj. např. o možnosti požádat o odklad výkonu rozhodnutí, o možnosti využít mimořádných opravných prostředků, či dozorčích prostředků. Ve vztahu k poučení o možnosti podat žalobu se již vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 2. 2006, č. j. 1 As 35/2005-61 tak, že *ze správního řádu (§ 47 odst. 4 zákona č. 71/1967 Sb., § 68 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb.) nevyplývá povinnost poučit účastníka řízení o tom, že po vyčerpání opravných prostředků v řízení správním je či není možno podat proti rozhodnutí žalobu ve správním soudnictví (§ 65 a násl. s. ř. s.).* S tímto závěrem se krajský soud plně ztotožňuje.

Krajskému soudu ostatně není zřejmé, jak mohla absence těchto poučení zkrátit žalobce na jeho právech, když z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce bezprostředně podal jak žalobu k soudu, tak žádost o odklad výkonu rozhodnutí. Svých procesních práv si byl tedy žalobce dobře vědoma využil jich.

Námitka je proto nedůvodná.

D.5 Námitka vadné právní kvalifikace

Závěrem žalobce vytýkal rozpor právní kvalifikace přestupku se zákonem, spočívající v tom, že ačkoli je ve výroku rozhodnutí uvedeno, že žalobce porušil rychlost jízdy, která je specifikována v § 18 zákona o silničním provozu, odkázaly správní orgány obou stupňů na porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, za což se však nevyslovuje zákaz činnosti.

Z obsahu napadeného rozhodnutí krajský soud zjistil, že skutek, jehož se měl žalobce dopustit, byl popsán tak, že *dne 4. 7. 2014 v 17:51 hodin v úseku silnice I/46 u obce Toveř, ve směru jízdy na obec Týneček, při řízení motorového vozidla tov. zn.*

Audi, reg. zn. X, nerespektoval svislou dopravní značku B 20a „Nejvyšší dovolená rychlost“ se symbolem „50“ a v úseku její platnosti překročil o 51 km/h nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec, kdy vozidlu byla silničním laserovým rychloměrem naměřena rychlost 105 km/h, tj. při zvážení možné odchylky měřícího zařízení 101 km/h. Tímto jednáním dle správních orgánů obou stupňů žalobce porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, čímž spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2. téhož zákona.

Podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu je při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.

Podle § 18 odst. 3 věta první před středníkem zákona o silničním provozu řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg a autobusu smí jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/h.

Podle 18 odst. 6 zákona o silničním provozu lze místní úpravou provozu na pozemních komunikacích podle § 61 odst. 2 nejvyšší dovolenou rychlost podle odstavců 3 a 4 snížit.

Podle § 61 odst. 2 zákona o silničním provozu místní úprava provozu na pozemních komunikacích je úprava provozu na pozemních komunikacích provedená dopravními značkami, světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály nebo dopravními zařízeními.

Podle § 62 odst. 5 zákona o silničním provozu prováděcí právní předpis stanoví význam, užití, provedení a tvary dopravních značek a jejich symbolů.

Podle přílohy č. 3 vyhlášky č. 94/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, dopravní značka B 20a zakazuje řidiči překročit rychlost vyjádřenou na značce číslem v kilometrech za hodinu.

Podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/h a více nebo mimo obec o 50 km/h a více.

Podle § 125c odst. 5 věty druhé zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 19. 2. 2016, se za přestupek podle odstavce 1 písm. a), písm. b), písm. e) bodů 2 až 4, písm. f) bodů 2, 7 a 10 a podle odstavce 3 uloží zákaz činnosti od šesti měsíců do jednoho roku.

Z citovaných ustanovení zákona o silničním provozu vyplývá, že správní orgány na zjištěný skutkový stav aplikovali správné právní normy. Deliktní jednání žalobce spočívalo v nerespektování dopravní značky B 20a se symbolem „50“, která byla umístěna v úseku silnice I. třídy mimo obec. Jednalo se tedy o situaci, kdy byla místní úpravou ve smyslu § 18 odst. 6 zákona o silničním provozu, konkrétně dopravní značkou dle § 62 odst. 5 zákona o silničním provozu a přílohy č. 3 vyhlášky

č. 94/2015 Sb., snížena nejvyšší dovolená rychlost, která je jinak mimo obec stanovena v § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu na maximálních 90 km/h, na 50 km/h. Nerespektováním předmětnou dopravní značkou uloženého zákazu se tudíž žalobce dopustil porušení povinnosti stanovené v § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, a jelikož překročil nejvyšší povolenou rychlost mimo obec o více než 50 km/h, dopustil se tím přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu. Za tento přestupek zákon o silničním provozu umožňuje, jak je výše citováno, dle § 125c odst. 5 věty druhé uložit sankci zákazu činnosti od šesti měsíců do jednoho roku.

Správní orgány tedy právně kvalifikovaly jednání žalobce zcela přílehavě. Toliko pro úplnost krajský soud uvádí, že z pohledu citovaného § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu je zřetelně lhostejné, zda řidič vozidla překročí nejvyšší povolenou rychlost mimo obec o více než 50 km/h stanovenou přímo zákonem, tj. v § 18 odst. 3 větě první před středníkem zákona o silničním provozu, nebo nejvyšší povolenou rychlost mimo obec, která byla stanovena místní úpravou odlišně od zákona, tj. snížena ve smyslu § 18 odst. 6 zákona o silničním provozu. V obou případech by se jednalo o tentýž přestupek a v obou případech je možné uložit přestupci zákaz činnosti.

Námítka je proto nedůvodná.

E. Závěr

Na základě výše uvedeného krajský soud v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

F. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující obvyklou úřední činnost.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

V Olomouci dne 16. března 2017

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

Mgr. Barbora Berková v. r.
samosoudkyně